

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **B. S.**, zastoupeného Mgr. Janem Hrudkou, advokátem se sídlem Náměstí starosty Pavla 5, Kladno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2008, č. j. OAM-69/LE-05-05-2008, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 22. 8. 2008, č. j. 48 Az 18/2008 – 103,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna soudem ustanoveného advokáta Mgr. Jana Hrudky **s e u r č u j e** částkou 2856 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 25. 1. 2008, č. j. OAM-69/LE-05-05-2008. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu byla zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“). [Pozn. soudu: S účinností od 1. 9. 2006 byl v zákoně o azylu termín „azyl“ nahrazen pojmem „mezinárodní ochrana“ a institut „překážky vycestování“ podle § 91 zákona o azylu nahrazen tzv. „doplňkovou ochranou“ podle § 14a zákona o azylu.]

V odůvodnění svého rozhodnutí Krajský soud v Praze dospěl k závěru, že z obsahu správního spisu, zejména výpovědi žalobce, je jednoznačně doloženo, že správní orgán vycházel při posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany z dostatečně zjištěného stavu věci jakož i z dostatečných podkladů pro rozhodnutí, jimiž byla zejména

písemná žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, obsah pohovoru, který byl s žalobcem proveden za účelem bližšího objasnění důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a zpráva o kurdských politických stranách. Žalobce jako důvod odchodu ze země původu uvedl problémy související s členstvím v politické straně DTP. Toto obecné tvrzení však nedokázal, a to ani v součinnosti se správním orgánem, blíže konkretizovat. Podle názoru krajského soudu žalovaný nepochybil, když žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou, neboť výpověď žalobce, prostřednictvím které měl příležitost správnímu orgánu řádně objasnit důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, postrádá znaky pravdivé a úplné výpovědi. Soud nemohl akceptovat ani vysvětlení žalobce o tom, že rozpory v jeho výpovědi před správním orgánem a soudem byly zapříčiněny špatným zdravotním stavem, neboť žalobce v řízení před správním orgánem žádné zdravotní problémy nezmínil a tyto žádným relevantním způsobem nedoložil ani v soudním řízení. V řízení před správním orgánem žalobce netvrdil ani žádné důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a nemůže proto až v žalobě namítat porušení označeného ustanovení správním orgánem. Soud dále konstatoval, že žalobce nemůže poukazovat na porušení ustanovení § 14a zákona o azylu, neboť žalovaný označené ustanovení na případ žalobce neaplikoval.

Rozsudek Krajského soudu v Praze napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížností, ve které uplatnil stížný důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel namítl, že soud nesprávně posoudil právní otázku – a to posouzení skutkového stavu a jeho podřazení pod příslušnou normu. Stěžovatel má za to, že v řízení bylo prokázáno, že důvody pro udělení azylu zde jsou a byly, správní orgán jej neudělil, čímž pochybil, ovšem ani soud tuto vadnost postupu správního orgánu neshledal a žalobě nevyhověl. Stěžovatel od počátku řízení tvrdil, že je v zemi původu pronásledován pro své politické přesvědčení a členství v politické straně „DPT“. Je přesvědčen, že pronásledování prokázal nejen svou výpovědí, ale i mnohými písemnými doklady, které jsou založeny ve spisu. Stěžovatel dále uvedl, že mu měla být přiznána ochrana – udělení azylu podle § 12 a § 14 a § 14a odst. 1 zákona o azylu. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Rovněž stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že jak jeho rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, tak i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný má zato, že bylo během správního řízení prokázáno, že stěžovatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu a z důvodu nadbytečnosti neposuzoval splnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13 a § 14 zákona o azylu. Rovněž nebylo zjištěno, že by mu měla být udělena doplňková ochrana ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu.

Po zjištění přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Posuzováním žádosti o azyl, v níž žadatel uvedl nevěrohodné skutečnosti ve vztahu k azylově relevantním důvodům, se Nejvyšší správní soud již v minulosti dostatečně zabýval v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 19. 8. 2004, č. j. 4 Azs 152/2004 - 36, publikovaném pod č. 903/2006 Sb. NSS, nebo v rozsudku ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 - 63, dostupném na www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud vyslovil, že základem pro posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou tvrzení žadatele, která mohou být relevantní pro přiznání mezinárodní ochrany. Sám žadatel zpravidla nedisponuje dostatečnými možnostmi svá vlastní tvrzení prokázat, proto postačuje, pokud věrohodně vypovídá o existenci důvodů týkajících se jeho osoby, které jsou podstatné z hlediska mezinárodní ochrany (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, dostupný na www.nssoud.cz). Ohledně posuzování věrohodnosti tvrzení žadatele o azyl je například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40, dostupném na www.nssoud.cz, uvedeno: *„Jelikož často není v možnostech žadatele o azyl prokázat svá tvrzení jiným způsobem než vlastní věrohodnou výpovědí, je srovnání skutečností jím uvedených v žádosti o azyl, vlastnoručně psaném prohlášení a v pohovoru významným měřítkem jeho věrohodnosti. Pokud tedy žadatel některé podstatné skutečnosti vůbec nezmíní ve své žádosti a zejména ve vlastnoručně psaném prohlášení a uvede je až u pohovoru, nelze správnímu orgánu vytýkat, že k nim přistupuje s určitou mírou pochybností. To platí spíše, jestliže žádost o azyl zároveň obsahuje sdělení, že jiné než uvedené důvody k podání žádosti o azyl žadatele nevedly.“*

K otázce zjišťování skutkového stavu správním orgánem v případě zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné dle § 16 odst. 1 a 2 zákona o azylu se pak Nejvyšší správní soud obecně vyjádřil v rozsudku ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 - 48 dostupném na www.nssoud.cz, v rozsudku ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publikovaném pod č. 181/2004 Sb. NSS, nebo v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 27/2003 - 48, dostupném na www.nssoud.cz. Vztah ustanovení §

16 odst. 1 a 2 a § 12 je Nejvyšším správním soudem výslovně řešen v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, dostupném na www.nssoud.cz, a dále v rozsudku ze dne 27. 5. 2004, č. j. 7 Azs 124/2004 - 45, publikovaném pod č. 349/2004 Sb. NSS.

Co se týče v kasační stížnosti obsaženého tvrzení stěžovatele, že „*mu měla být přiznána ochrana – udělení azylu mj. podle § 14 a § 14a odst. 1 zákona o azylu*“, je tato námitka uvedena natolik nekonkrétně, že se jí nemohl Nejvyšší správní soud věcně zabývat. Z obsahu předložené kasační stížnosti nelze vyčíst, v čem přesně stěžovatel spatřuje pochybení žalovaného ve vztahu k citovaným ustanovením, na základě jakých důvodů se domnívá, že mu měla být předmětná mezinárodní ochrana udělena, ani v kasační stížnosti nejsou tvrzeny žádné skutečnosti týkající se podstaty mezinárodní ochrany formou humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu nebo doplňkové ochrany dle § 14a téhož zákona.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť podle § 32 odst. 5 zákona o azylu, ve znění účinném ode dne 13. 10. 2005, má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ve věci azylu odkladný účinek *ex lege*.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta. Stěžovatel byl pro řízení o kasační stížnosti zastoupen soudem ustanoveným advokátem; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto určil odměnu advokáta částkou 2100 Kč dle § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění od 1. 9. 2006, za jeden úkon právní služby – podání kasační stížnosti ze dne 3. 12. 2008. Co se týče právního úkonu převzetí a přípravy zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) téže vyhlášky], soud vzal především zřetel na to, že se jedná o zastoupení advokátem, který stěžovatele zastupoval již v řízení před soudem prvního stupně. Soud advokátovi dále přiznal částku 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna soudem ustanoveného advokáta činí 2400 Kč. Protože advokát soudu doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 456 Kč. Zástupci stěžovatele se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti navýšená o daň ve výši 2856 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu